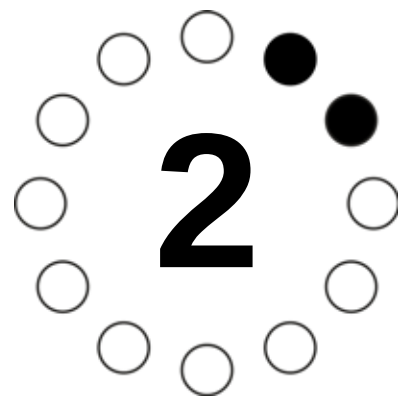

šepoty vykřiky

ČTVRTEK 16. KVĚTNA 2019

Pre mňa však 9 Tage wach nie je len inscenáciou o drogách, ale i o dospievaní. O komplexnosti hľadania si vlastného miesta vo svete a spôsobe, ako sa vyrovnat' so svojimi slabosťami.

MORITZ KIENEMANN, HEREC STAATSSCHAUSPIEL DRESDEN

RECENZE: 9 Tage Wach | 9 dní vzhůru

S. 3

První

JAN DOLEŽEL

Psát jako svůj první článek do zpravodaje Divadelní Flory úvodník se rovná dvojitému střetnutí – královská disciplína a prestižní list. Nabízí se srovnání s *Respektem* a úvodníky Erika Taberyho. A následně je třeba podrobit redaktorské přemítání ikoně festivalu Bergmanovi, a ideálně tomu prvnímu.

První Bergmanův film, který jsem viděl, bylo *Hadí vejce*. Patří k těm méně známým, možná proto, že jde na Bergmanna o velmi politický film. Odehrává se v době vrcholící poválečné krize na začátku 20. let. Na osudech hrdinů z okraje společnosti se demonstruje, kam nepříznivé okolnosti člověka dovedou. Erik Tabery přikládá tomuto časovému období velký důraz ve své knize *Opuštěná společnost*, vidí v něm totiž stěžejní moment pro utváření naší současné společensko-politické situace. Ale ve filmu samozřejmě nejde jenom o rovinu politikou, fascinaci vzbuzuje i panoptikální prostor uliček potmělého města, v pozdních nočních hodinách velmi blízkých tēm v naší Olomouci. Toto krásné spojení má dnes možnost vyvrcholit premiérou dramatisace esejistického bestselleru a poskytnout nám všem ještě něco víc než klasické Taberyho „inspirativní čtení“.

Tá bomba práve exploduje!

DOMINIKA ŠIROKÁ

Ešte v utorok večer hrali Moritz Kienemann a Eva Hüster predstavenie na berlínskom festivale Theatertreffen. V noci však nastúpili v Berlíne do auta a nadržanom ich už privítal upršaný Olomouc. Ani po predstavení a besede sa ich deň neskončil. Síce premrznutí, no stále dobre naladení sa k sebe aj s Jannikom Hinschom jednoducho pritisli a pod vchodom do Konvixtu nám poskytli nasledujúci rozhovor. Nie, únava sa na nich nedala ani trochu poznať. Žeby za tým boli modré kryštály?

Inscenácia *9 Tage wach* je založená na reálnom príbehu televízneho herca Erica Stehfesta, ktorý v mladosti prekonal závislosť na metamfetamíne, známym tiež pod názvom crystal meth alebo pervitín. Sasko má s touto drogou vo všeobecnosti problém. Ako veľmi je to zlé?

Moritz: Čísla ukazujú, že konzumácia crystal meth v Drážďanoch je druhá najhoršia v Nemecku. Vieš, ako to merajú? Zo spodných vôd! Okolo česko-nemeckej hranice sa sústreďuje najväčšia produkcia crystal meth v regióne a väčšina metamfetamínu, ktorá poputuje do strednej a južnej Európy, prejde Saskom. Drážďany, Chemnitz a Lipsko... to sú všetko metamfetamínové centrá. Napríklad v Mníchove, odkiaľ pochádzam (južné Nemecko, pozn. red.), nebol metamfetamínom nikdy téma. Dlh som si vlastne myslel, že to je vyslovene problém USA. Človek číta o Texase a jeho metamfeta-

mínových mestách duchov... V Drážďanoch to však postihuje celé spoločenské spektrum.

Eva: Pred pár rokmi som v Drážďanoch žila u jednej rodiny, v ktorej mama pracovala ako zdravotná sestra. Povedala mi, že každý druhý pacient na pohotovosť príde kvôli tejto drog.

Jannik: Aj keď treba podčiarknuť, že nie všetci konzumenti sú i narkomani.

9 Tage wach mi pripomína knihu Christiane F. *My deti zo stanice ZOO*, ktorou vydavatelia v sedemdesiatych rokoch chceli zastaviť šírenie heroínu medzi berlínskou mládežou. Je i vaša inscenácia istou formou prevencie? Hráte napríklad pre školy?

Eva: Áno, hráme pre školy a zároveň spolupracujeme s ligou pre prevenciu závislosti. A v porovnaní s inými produkciami na nás chodí podstatne viac mladých ľudí.

Jannik: Často sa dokonca stretávame s tým, že v publiku sedia ľudia, ktorí boli závislí. Aj niektorí naši technici sa priznali, že s metamfetamínom majú skúsenosti.

Moritz: Na premiére bol veľmi milý pár, mohli mať okolo päťdesiatky. Priznali sa mi, že ich predstavenie veľmi zasiahlo. Pred rokom stratili syna práve kvôli závislosti na crystal meth. Bol to pre mňa veľmi dojemný, ale i šokujúci moment. Jedna vec je čítať štatistiky a druhá, keď vidíš reálne dôsledky. V tom momente som si uvedomil: Ok, to, čo tu robíme, má naozaj zmysel. Pre mňa však *9 Tage wach* nie je len inscenáciou o drogách, ale i o dospievaní. O komplexnosti hľadania si vlastného miesta vo svete a spôsobu, ako sa vyrovnáť so svojimi slabosťami. Presne toto crystal meth potláča. Necítiš žiaden strach a máš pocit, že si v bezpečí, aj keď pravdou je presný opak.

Jannik Hinsch

sa narodil v Karlsruhe. Štúdium herectva absolvoval na Akadémii Felixa Mendelssohna Bartholdyho v Lipsku a od sezóny 2017/2018 je členom súboru Staatsschauspiel Dresden. Najdlhšie v živote vydržal hore štyridsaťosem hodín (bez drog). Tento týždeň sa tiež predstaví na festivale Berliner Theatertreffen – po boku Moritza Kienemanna v inscenácii Ulricha Rascheho *Velký zošit*.

Eva Hüster

pochádza z Bonnu a pred štúdiom herectva na berlínskej Universität der Künste sa najskôr venovala štúdiu hudby. Tiež je od sezóny 2017/2018 členkou súboru Staatsschauspiel Dresden. A rovnako ako Jannik Hinsch vydržala bez spánku maximálne štyridsaťosem hodín (tiež bez drog). Na Theatertreffen sa tento rok predstavila v adaptácii Dostojevského románu *Ponižení a potupení*.

Moritz Kienemann

je rodený Mníchovčan a herectvo vyštudoval na Akadémii Ernsta Buscha v Berlíne. Aj on od sezóny 2017/2018 doplnil ansámbl drážďanskej činohry. Bez spánku raz vydržal celé tri dni a bolo to „strašidelné“. Hrá v *Ponižení a potupení* aj vo *Velkom zošite*.

V závere inscenácie Eric droge úplne prepa- dáva a deväť dní nezažmúri oka. Moritz, ako túto scénu prežívaš?

Moritz: Zakaždým inak. Po literárnej stránke je to najzaujímavejšia časť knihy – naozaj „crazy“. Pre mňa ako herca je to paradoxne najjednoduchšia pasáž. Jednoducho sa prepadnem do textu. Vyslovujem slová a čakám, čo sa stane bez toho, že by som čokoľvek silil. Stehfestovi sa tu naozaj podarilo zachytiť istý pocit, určitý stav mysle a ty si tým ako čitateľ môžeš prejsť. Je v tom až niečo dojemného. Zároveň je divné hovoriť o tom s takou láskou, keďže je to aj dosť bolestivé.

V predstavení si mal ešte jeden silný moment, kedy sedíš na rampe tvárou k publiku a hovoríš o apolitickosti dnešnej mládeže, ktorá mies- to na demonštrácie chodí do techno klubov. To asi nebol Stehfestov text, alebo sa mýlim?

Moritz: Túto pasáž som napísal ja v čase, keď som mal devätnásť rokov. Nemyslel som to však z vlastnej, ale z cudzej perspektívy. V tom období som mal množstvo známych, ktorí sa vôbec neangažovali. Odvtedy ubehlo desať rokov

a nerobia to dodnes. Priznávam, že som mal trochu obavu, ako text bude po rokoch fungovať. Na jeho konci však zaznie: „Hluk príde, až keď exploduje bomba.“ Mám pocit, že tá bomba práve exploduje. Únik, o ktorom tu hovorím, je pre mňa stále aktuálny a vidím ho všade okolo seba. Únik z reality a hľadanie jej alternatívy je koniec- koncov i princíp raušu.

Chodenie na demonštrácie zas v kontexte Drážďan a hnutia PEGIDA získava celkom iné konotácie...

Zaujímavá interpretácia. Metamfetamín je napríklad v Nemecku veľmi populárny medzi neonacistami. Bola to droga Wehrmachtu, vďaka ktorej vojaci menej cítili emócie a tak mohli ísť do „hrdého boja za nemecký národ.“ V Chemnitze bola pred časom veľká demonštrácia neonacistov, ktorí na ulici dokonca vykrikovali „Heil Hitler!“ Keď sa človek touto problematikou dlhšie zaoberá a vidí potom vykrivené tváre z podobných akcií (Moritz napodobňuje postavu sfetovaného Erica, pozn. red.), tak sa isté paralely k závislým na metamfetamíne nedajú prehliadnuť.

Willkommen in Pikoland

DIANA PAVLAČKOVÁ

Drážďanský súbor Staatsschauspiel deň po účinkovaní na Berliner Theatertreffen otvoril Divadelní Floru inscenáciou *9 Tage Wach*, ktorá vznikla na motívy autobiografického románu Erica Stehfestu, súčasnej nemeckej televíznej hviezdy. To, že drogy sú zlé, sme už asi každý počuli a nie raz. Pri tejto tematike sa málokedy stáva, že by tvorcovia obsiahli realitu, vytvorili odpudivý pocit a zároveň by bol námet umelecky zaujímavý spracovaný. V prípade inscenácie režiséra Sebastiana Klinka však dochádza v tomto smere k vydarenej súhre.

Klink sa zamerá na vykreslenie raušovej fázy drogového závislého človeka. Kombinácia projekcií, svetelného dizajnu a elektronickej živej hudby vytvára kompaktnú formu, ktorá podporuje extatický pocit zdrogovanej mysle. Nejde o priekopnícky divadelný tvar ani hlbšiu analýzu danej problematiky, no vďaka prepojeniu jednotlivých prvkov vzniká sugestívny emocionálny dosah, ktorý sa do hľadiska prenáša najmä vďaka detailne vystavanej hereckej práci celého súboru.

Nemecký herec Moritz Kienemann v ústrednej postave Erica je v neustálom napätí. Pulzujú v ňom nervozita, ktorá sa miestami mení na nekontrolovateľné trhanie telom a inokedy presakuje v expresívnych výbuchoch reči. Kienemann sa po celý čas predstavenia drží určujúcich charakteristík svojej postavy závislého človeka. Zamerá sa najmä na mimiku a prácu s ústami – napríklad zakusnutie, premieľanie jazykom a pod. Prostriedky live cinema umožňovali nielen

sledovať jednotlivé detaily jeho tváre, ale viaceré projekčné plochy na javisku zároveň vytvárali viacvrstvovú perspektívu. Simultánne obrazy reflektujú chaos v jeho hlave a súčasne aj pokrivené vnímanie reality. Zvyšní herci Jannick Hinsch a Eva Hüster v celkovom kontexte dotvárali tento princíp – raz pôsobili ako osobité charaktery, inokedy iba ako výjavy Ericovej psychiky.

Režisér v inscenácii priznáva divadelnú fikciu diania (technici na scéne, čiastočná interakcia s divákmi a pod.). Herci po celý čas predstavenia neupúšťali od extrémnych polôh svojich stavov a to ani v prípade, keď vystupovali z fiktívneho diania hry. Takýmto spôsobom vznikol autentický pohľad na roztrieštenú osobnosť, ktorá sa pod vplyvom drog nevie zorientovať v realite.

Odpudivý pocit z metamfetamínových stavov pri tom nevytvárajú inscenátori extrémne drsnými prostriedkami. Desivosť vzniká skôr z emocionálne vypätých obrazov, pred ktorými sa nedá ujsť. Najsugestívnejšie tak pôsobí scéna v závere, kde sa na obrovskom plátne premieta Kienemannova zdevastovaná tvár, ktorá obopína priestor v stavoch vlastnej deštrukcie.

Tvorivý tím vysvetľuje výber Stehfestovho románu jeho aktuálnosťou a geografickými reáliami. V samotnom texte narážajú aj na fakt, že väčšina „pika“ sa varí práve v Česku. Za Slovensko môžeme povedať, že tento „kuchársky“ talent je u nás tiež vo veľkom rozšírený a napriek tomu je absolútne divadelne nereflektovaný.

ČTVRTEK 16. 5.

11:30–13:00 | Konvikt | šapitó | voľný vstup
SCHREIE!

BESEDA o úskalích dramatisácie biografickej prózy žijúciho autora, úspešným smereňovaní drážďanské činohry i programové „německojazyčné perspektivě“ olomoucké přehlídky.

15:30–16:30 | Konvikt | Divadlo K3

Lim Jin-ho – Ji Kyung-min

A SILVER KNIFE Goblin Party

Tančící, rapující i klející kvarteto performerek ve víru provokativních výstupů. Emotivní inscenace jedné z nejúspěšnějších korejských tanečních skupin současnosti oživuje tamní tradici, jejíž jevištní transformace tematizuje a komentuje problematiku společenského postavení dnešní ženy. Po představení následuje BESEDA.

18:00–19:05 | Divadlo hudby

A. Trpković – L. Ferenčová – M. Dvořáková

ONE NIGHT STAND/UP! Kolonie z.s.

„Balkánská válečná komedie“ o dospívání na chorvatských plážích a v ulicích Bělehradu v pohnutých 90. letech. Vzpomínky na Jugoslávii, boty Nike, bombardování i stěhování do Čech.

Vtipná, leč drásavá one woman show, plná černého a nekorektního humoru. Ženský pohled režisérky Lucie Ferenčové na krvavý konflikt, inspirovaný dílem publicistky Vedrany Rudan.

20:00–21:30 | Divadlo na cucky

E. Tabery – I. Mikulová – P. Lančarič

OPUŠTĚNÁ SPOLEČNOST

Divadlo na cucky Olomouc

Úvahy K. H. Borovského, TGM, F. Peroutky, V. Černého, J. Patočky či V. Havla v divadelní koláži z textů poslední knihy šéfredaktora týdeníku Respekt. Dobrodružná cesta od vzniku republiky po naši současnost – se slovenským režisérem Patrikem Lančaričem. Světová premiéra.

Po představení následuje BESEDA.

22:45–02:30 | Konvikt | šapitó | voľný vstup | DJ set
PDCH

Šepoty publika

Představení *9 Tage wach* pro mě bylo především o precizním herectví, jaké jsem už dlouho nezažila. Oceňuji také kvalitní práci s přenosem a projekcí, jelikož dnešní představení pro mě bylo jedno z mála, kde tyto technologie fungovaly a dávaly smysl od začátku do konce.

Johana

9 Tage wach mě nechává rozpolcenou. Na jednu stranu poněkud přeměřený drogový pop, na stranu druhou absolutní a odevzdaný herecký rauš. Herci ze sebe doslova potili duši. Koulejší se, těkající oči a úlisně plandavé jazyky si budu ještě dlouho pamatovat. I divadlo se může stát drogou, pokud ho do sebe necháte vstoupit a společně s ním se vydáte na nezapomenutelný trip.

Eva

Fokus Korea charakterizuje diverzita

KATARÍNA CVEČKOVÁ

Po minuloročnom programe Visegrad Performing Arts sa dramaturg tanečno-performatívnej línie Jan Žůrek opäť zamerlal špecificky na jednu konkrétnu geografickú oblasť. Tentokrát sú to v našom kontexte celkom neprebádané kórejské vody

Prečo si sa rozhodol práve pre Južnú Kóreu a aké kritéria si pri výbere konkrétnych titulov nastolil?

V průběhu posledních tří let jsem měl mnohem častěji možnost vidět současný tanec z Asie a postupně ve mně sílilo přesvědčení, že představení umělců z tohoto kontinentu je krokem, který by mohl náš festivalový divák ocenit. Následně jsem opakovaně navštívil reprezentativní kórejské festivaly a pustil se do výběru produkcí. Tanec má v Jižní Koreji tradičně velice silnou pozici. V rámci naší dramaturgie jsme se zaměřili na tvůrce, kteří reprezentují současný tanec na hraně s performancí i s prvky divadelnosti a kteří patří k předním představitelům kórejské scény v rámci inovativnosti i mezinárodního renomé.

V čom sa teda líši kórejská scéna od tej európskej, alebo ešte špecifickejšie – od tej českej?

Pokud hovoříme o scéně ryze současného tance, stále v něm můžeme sledovat vliv tradičního kórejského tance, ale také je zde zřejmá potřeba vymezit se vůči společenskému konzervatismu. Myslím, že je to v taktu národnostně homogenní společnosti přirozené. Korejšti tanečníci disponují špičkovou technikou a jejich těla jsou opravdu skvěle trénovaná. Velký rozdíl proti české taneční scéně je jednoznačně ve výběru témat i způsobu, jakým je performer komunikují. Myslím si, že čeští tanečníci jsou „otevřenější“, jdou na scénu se svým osobním příběhem, zatímco u Korejců často vnímám určitý ostych a skrývání vlastní osobnos-

ti za pohyb a choreografií. Na druhou stranu jsem měl možnost vidět i řadu produkcí, které byly provokativní, společensky angažované a nebály se například feministických apélů.

Hovoríš o rozdielnych tvorivých prístupoch, keď sa pozrieme na témy vybraných diel, čím sú špecifické?

Stejně jako tvůrčí přístupy jednotlivých umělců je široká i paleta témat. V inscenaci *A Silver Knife* sledujeme dílo, které se velice odvážně vymezuje vůči prvkům tradicionalismu v současné kórejské společnosti. Formace Choi x Kang reflektuje současnou vizuální kulturu a způsob, jakým dnes člověk vnímá obrazy. V představeních choreografa Kim Sung-hoona a skupiny LEE.K se zase dostaneme blíže k nitru člověka a vztahu ke druhému.

Príde mi zaujímavé, že pravidelne organizujete aj pohybové a tanečné workshopy s vybranými umelcami – tento rok to bude s Lee Kyung-eunem a Ji Kyung-minem. V čom ty osobne vidíš ich zmysel?

Workshopy v rámci taneční dramaturgie mají velký význam, neboť jsou příležitostí, jak se konfrontovat s úvahami a choreografickými přístupy umělců doslova na vlastním těle. Považuji to za nesmírně důležité, protože tanec i současné umění obecně je nesmírně progresivní, nutí nás k novým způsobům uchopování i reflexe. Na workshopech i v diskuzích s tvůrci se dostáváme blíže do jejich vnitřního světa a učíme se jim ro-

zumět. V neposlední řadě samozřejmě získáváme nové dovednosti a inspiraci, což platí pro lidi pohybem nepolíbené i pro profesionály.

Tanečno-performatívna línia má v rámci festivalu celkom autonómne postavenie a nie vždy sa prelína aj s hlavným mottom. Podobne je to i tento rok, aké iné motto či lajtmotív by si zvolil na jej zastrešenie (teda okrem pomenovania Fokus Korea)?

Možná to bude znít trochu jako klišé, ale podobně jako v roce 2016, v případě prezentace nizozemské scény, je to především diverzita. Nikoliv ovšem diverzita kulturní, ale spíše stylová – různost myšlenkových přístupů a tanečních technik. Sledovat budeme totiž rozptyl od tanečního divadla, performance až k využití moderních technologií v tanci.

ŠEPOTY A VÝKŘIKY

PETR NERUŠIL

České divadlo budou v rámci 23. Divadelní Flory vedle předních tuzemských ansámbľů (Divadlo pod Palmovkou, Dejvické divadlo, Divadlo Na zábradlí, HaDivadlo) reprezentovat experimentující uskupení Kolonie, Divadelní spolek Jedl či nastupující generace divadelníků pražské KALD DAMU.

Žánrově různorodé festivalové tituly – inscenace tria Trpković–Ferencová–Dvořáková (*One night stand/up!*), Mikulášek–Viceníková–Cpin (*Persony*), produkce sehraného dua Trmíková–Nebeský (*Pustina – Reynek – Soukromé rozhovory*), oba studentské počiny (*Prodaná nevěsta – Press Paradox*), Klatova adaptace (*Faust*), Havelkova „kolektivní rekonstrukce“ (*Vražda krále Gonzaga*) i Burajův osobitý pohled na realistické

drama (*Maloměšťáci*) – propojuje několik společných fenoménů, které jsou pro festivalovou dramaturgii posledních let charakteristické: jde o výsostně autorská díla, jejichž finální tvar obrušuje intenzivní spolupráce často několika tvůrců, vedoucích partnerský dialog s nezaměnitelnými hereckými osobnostmi – interprety autentického výrazu se schopností neprvoplánového komentáře.

Intenzita jejich sdělení bude oscilovat i gradovat v duchu festivalového motta – od nejprivátnějšího, ztišeného svěřování se až po hlasitě artikulovanou, angažovanou výzvu. „Hlasová vertikála“ reprodukováných témat se z hlubin introspektivních šepotů vyšplhá ke společensky apelatívním, burčujícím výkřikům...

Nejexponovanější „festivalovou personou“ je tentokrát výrazná herečka a originální autorka Lucie Trmíková, která na Floře odehraje hned pět (!) představení a festivalovému vizuálu letos (po Stefanii Reinsperger, Stanislavu Majerovi a Miloslavu Königovi) laskavě „propůjčila svůj hlas, tvář i stylizované gesto“.

Soubory olomouckého Moravského divadla uvedou na Floře činoherní derniéru (*Nebezpečné známosti* režiséra Davida Šiktance) i čerstvou operní novinku (*Così fan tutte* Andrey Hlinkové), partnerské Divadlo na cucky představí ve světové premiéře adaptaci knihy Erika Taberyho *Opuštěná společnost* v režii Patrika Lančariče.

Hudba je zkrátka poetičtější formou projevu

JAN DOLEŽEL

Hudební rauš z *9 Tage wach* se po představení plynule přenesl do šapítů, kde hudebníka a skladatele Kritona Klingera-Loannidese doprovodil na bicí herec Jannik Hinsch. Minimalistické elektro protkalo upršenou večerní atmosféru prvního festivalového večera a nečas proměnilo v tklivou „podzimní sonátu“.

Jaké jsou výhody toho dělat zároveň herectví i hudbu?

Jannik Hinsch: Miluji práci herce, ale hudba je pro mě srdeční záležitost. Je to spíš koníček než povinnost. Hudba je lyričtější a jemnější, kdežto divadelní texty jsou pevnější. Hudba je zkrátka poetičtější formou projevu. Je to úplně jiný způsob, jak se můžu projevit.

Režisér Sebastian Klink mluvil na diskuzi o souhře herců s hudbou. Jak se tohle propojení projevovale během zkoušení a jak probíhal dialog mezi autorem hudby a inscenačním týmem?

Kriton Klinger-Loannides: Hudba sama o sobě vznikala z impulsu jednotlivých scén. Bylo jen málo míst, kam bychom se snažili napasovat konkrétní hudbu. Vždycky šlo o přirozené propo-

jení a určitou formu organického myšlení. Vždy jsme se snažili vycházet přímo z toho, co se děje na jevišti. Byla to kolektivní snaha, do které se každý zapojil. Každý z nás je hudebník: Eva má vystudovaný klasický zpěv, Jannik také zpívá a hraje na bicí a Moritz hraje na baskytaru.

Když srovnáte hudbu z inscenací *9 Tage wach* a *Velký sešit*, jak se liší váš vztah k ní a vzniklé emoce?

Jannik Hinsch: To je těžké říct. Obě díla jsou dost rozdílné. Napojení mezi inscenací a hudbou je v nich trochu podobné, ale oba přístupy se zároveň i výrazně liší. V *9 Tage wach* hudbu sami na scéně produkujeme – je tedy spojená přímo s námi, kdežto ve *Velkém sešitě* tvoří hudba základ celého představení. Každopádně

v obou případech potřebujeme hudbu k tomu, aby mohl vzniknout celek.

Kriton Klinger-Loannides

vystudoval divadelní, filmová a mediální studia. Pracuje jako hudebník, producent a skládá hudbu pro film a divadlo. Je dvorním skladatelem European Film Academy (EFA). Kromě Staatsschauspiel Dresden skládá i pro další německé divadelní scény jako je Münchner Volkstheater, Schauspiel Frankfurt nebo Volksbühne Berlin.

Jannik Hinsch

je herec a hudebník. Spolupracoval s divadly v Baden-Badenu. Po tom, co nedokončil studium na akademii, pracoval jako muzikant v německých divadlech (bubny, kytara, zpěv). Od sezony 2017/2018 nastoupil do angažmá v Staatsschauspiel Dresden. Zde také spolupracoval s režiséry jako jsou Ulrich Rasche, Jan-Christoph Gockel nebo Sebastian Klink.

Cílem FloraLabu je propojit teoretické studium s praxí

BARBORA KAŠPAROVÁ

Festivalová platforma FloraLab se letos koná již potřetí. Začínala jako experiment, který se měl otevřít mladšímu publiku. Vyšel a nyní nese své plody. Divadelní Flora aktuálně hostí studenty divadla z Olomouce, Prahy, Brna a Bratislavy, kteří přináší na festival nový vítr. Ideu exkluzivního workshopu přiblížila jeho hlavní koordinátorka Magda Petráková.

Studenti tvoří možná ne tak velkou, ale určitě výraznou část festivalového publika. Jak koncept FloraLabu vznikl a o co přesně jde?

FloraLab je program určený studentům vysokých divadelních škol. Letos se jej dohromady účastní 41 přespolních a 12 olomouckých studentů. Impuls pořádat takový workshop vznikl ze snahy o propojení festivalu s místní katedrou divadelní vědy. Hledali jsme možnosti spolupráce, ale dlouho se nám nedařilo najít způsob, jak ji dobře vyprofilovat. Řešení přišlo s nápadem uspořádat FloraLab, ale když jsme program vymysleli, říkali jsme si, že by mohl zajímat i studenty z jiných škol. Prvotním záměrem bylo festival stále více otvírat a vytvořit pro studenty platformu, kde se mohou konfrontovat s již etablovanými tvůrci a s praktickým uměním. Cílem FloraLabu, jehož jádrem je setkávání, je prakticky přiblížit teoretické studium praxi.

A jaká je konkrétně náplň workshopu?

Pro studenty máme připravené tři odborné semináře, které jsou tematicky zaměřené podle

tří dramaturgických linií, tedy na Fokus Korea, na představení bergmanovské činoherní sekce a německou dramaturgickou linii Schreie und Flüstern. Seminář probíhá formou debaty, přičemž se snažíme vytvořit prostor pro erudovanější a myšlenkově soustředěnější diskuzi. Jde nám i o to, aby spektrum oborového zaměření účastníků bylo co nejpestřejší, a proto nezveme jen studenty kritiky a teorie. Na festival přijíždí studenti dramaturgie, režie, produkce, divadelní výchovy či jevištní technologie. Účastníci tak mají možnost vytvořit si síť kontaktů s kolegy napříč všemi obory, konfrontovat se s různými názory a mohou třeba také porovnat, jak odlišně se divadlo učí na různých školách i v tak malém prostoru jako je Česká a Slovenská republika.

Podobný program s fokusem na vzdělávání studentů je v českém kontextu poměrně výjimečnou záležitostí. Co tato aktivita přináší festivalu?

Flora získala publikum, které je mladé, zvědavé a skutečně poučené, což se hned projevilo napří-

klad na diskuzích po představeních a debatách s tvůrci. Vůbec přítomnost studentů atmosféru festivalu velmi osvěžila. Vedlejším efektem je, že se o festivalu pomocí šeptandy dovídá čím dál více lidí z branže. Z tohoto ohledu je to tedy i dobrý nástroj propagace, který přináší něco oběma stranám. Navíc na závěr píší studenti zpětnou vazbu, což pro nás znamená důležitý zdroj informací o festivalu zvenčí, z určitého odstupu. Díky jejich reflexím se nám daří doladit spoustu organizačních záležitostí a vychytat nedostatky.

Co ještě je kromě zpětné vazby výstupem účastníků FloraLabu?

Pokud mají účastníci možnost někde publikovat, žádáme je, aby vydali článek z Flory, což pro nás znamená také určité mediální krytí. Kromě toho se studenti částečně podílí i na tvorbě festivalového zpravodaje, kde mají vyhrazenou rubriku – tento rok pod názvem Studentské výkřiky. Jednou z rovin FloraLabu je totiž i motivovat ke kritickému psaní o divadle.

PÁTEK 17. 5.

14:30–15:30 | Konvikt | Divadlo K3

Lim Jin-ho – Ji Kyung-min

A SILVER KNIFE Goblin Party

Tančící, rapující i klející kvarteto performerek ve víru provokativních výstupů. Emotivní inscenace jedné z nejspěšnějších korejských tanečních skupin současnosti ožívuje tamní tradici, jejíž jevištní transformace tematizuje a komentuje problematiku společenského postavení dnešní ženy.

16:30–17:10 | S-klub

Lee Kyung-eun

TWO Lee K. Dance

Two je filosofickým rozjímáním choreografky Lee Kyung-eun o magické „dvojce, dvojici“, v níž se jeden proměňuje v druhého. Hranice mezi nimi se stírají, neumíme říci, kde končí já a začínáš ty. Dokážeme ovšem sledovat fascinující proces proměny, ve které jsou přítomny zánik i znovuzrození.

18:00–19:30 | Divadlo na cucky

E. Tabery – I. Mikulová – P. Lančarič

OPUŠTĚNÁ SPOLEČNOST

Divadlo na cucky Olomouc

Úvahy K. H. Borovského, TGM, F. Peroutky, V. Cerného, J. Patočky či V. Havla v divadelní koláži z textů poslední knihy šéfredaktora týdeníku Respekt. První repríza dobrodružná cesta od vzniku republiky po naši současnost.

18:00–19:05 | Divadlo hudby

A. Trpković – L. Ferenzová – M. Dvořáková

ONE NIGHT STAND/UP! Kolonie z.s.

„Balkánská válečná komedie“ o dospívání na chorvatských plážích a v ulicích Bělehradu v pohnutých 90. letech. Vzpomínky na Jugoslávii, boty Nike, bombardování i stěhování do Čech. Vtipná, leč drásavá one woman show, plná černého a nekorektního humoru. Ženský pohled režisérky Lucie Ferenzové na krvavý konflikt, inspirovaný dílem publicistky Vedraný Rudan.

20:00–20:55 | Moravské divadlo

Kim Sung-hoon

GREEN EYE Kim Sung-hoon Dance Project

Tanečně propracované a výtvarně silné obrazy, podnětné Shakespearovým dramatem Othello, prozkoumávají temné stránky člověka. Inscenace jednoho z nejvýraznějších choreografů mladé generace korejských tvůrců, spolupracujícího s proslulou Akram Khan Company, s níž se podílel například na podobě zahajovacího ceremoniálu londýnských olympijských her.

Po představení následuje BESEDA.

22:30–23:40 | Konvikt | šapitó | volný vstup

Luna Rev / Kvety Nikotínu | koncert

23:45–03:30 | Konvikt | šapitó | volný vstup

AHZ + Annita | DJ set

Kontext: současné německé divadlo

S názorem na německé divadlo je to vždycky těžké, protože se v českém kontextu běžně skloňuje jako pojem, ale přitom žádný takový vlastně není. Neexistuje jednotné německé divadlo. Pokud bych měl hledat jeho určité rysy, tak pro mě je to například intenzivní herecký projev s nadhledem. V Německu je silná Brechtovská tradice, která v českém divadle dost chybí.

Michal Hába, režisér

Současná německá činohra pro mě znamená nové podněty a hodně mě baví herectví. To zvládá střihy a práci se zcižovacími efekty epického divadla. Dokáží střídat různé polohy, aniž by to bylo jakkoli násilné. Odkaz Brechta je v Německu jasný.

Petra Zachatá, divadelní kritička

Aj s ohledom na predstavenie *9 Tage wach* si dovoľím konštatovať, že nemeckí herci dokážu strhnúť divákov. Nevčitujú sa zbytočne do postavy, ale divák cíti ich zaangažovanosť - a to ho dokáže ešte viacej vyprovokovať k premýšľaniu nad témou či rôznymi páčivý-

mi spoločensko-kritickými otázkami.

Lucia Galdíková, divadelná kritička

Nejvíc mě baví herectví. Nejde ani tak o nové formy, nebo vizuální a hudební technologie. Herectví dokáže vytvořit expresi a zároveň se do vteřiny ztišit. Němečtí herci jsou vybavení, mají v sobě neskutečný dril a dokážou pracovat s tělem i hlasem jako s materiálem. Umí vzít všechno do hry. Dokážou naplnit podstatu divadla teď a tady. Tohle je pro mě na německém divadle nejzásadnější.

Lucie Ferenzová, režisérka a dramaturgyně

Myslím si, že německá činohra je stále závislá na textu. Dramatik je číslo jedna a do divadel se chodí spíše na drama než na herecké celebrity. Divadelní jazyk je v Německu jiný než u nás, jak jsme mohli vidět na představení *9 Tage wach*. Jde o takovou smršť, která vás nepustí, a vy nevíte, jestli se soustředit na herce, muzikanty, video nebo titulky.

Eliška Raiterová, studentka (DAMU)

šéfredaktorky: Katarína Cvečková, Barbora Kašparová ● redakce: Jan Doležel, Barbora Forkovičová, Diana Pavlačková, Dominika Šířoká, Ema Šlechtová, Lucia Šmatláková
korektura: Daniela Hekelová ● layout a sazba: Zdeněk Vévoda ● foto: Ondřej Hruška, Lukáš Horký ● tisk: Tiskárna ČD ● web: www.divadelniflora.cz

Realizaci 23. Divadelní Flory podporují: Ministerstvo kultury ČR, Statutární město Olomouc, Česko-německý fond budoucnosti, Olomoucký kraj, Art Council Korea, SIDance, DAŇOVÉ PORADENSTVÍ TOMÁŠ PAČLÍK, a.s., Státní fond kultury ČR a další festivaloví partneři. Pořadatelem festivalu je DW7, o.p.s. v partnerské spolupráci s Moravským divadlem Olomouc; generálním mediálním partnerem 23. DF je Česká televize, hlavním mediálním partnerem Český rozhlas Vltava.

na podporu

pořadatel

ve spolupráci

generální mediální partner

hlavní mediální partner

